

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

advies 79.212/3
van 13 mei 2026

avis 79.212/3
du 13 mai 2026

over

sur

een ontwerp van koninklijk
besluit 'betreffende de
erkenning van niet-visuele
identificatiemiddelen'

un projet d'arrêté royal 'relatif
à l'agrément des moyens
d'identification non-visuels'

Op 13 april 2026 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit 'betreffende de erkenning van niet-visuele identificatiemiddelen'.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 5 mei 2026. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Jan VELAERS en Steven LIERMAN, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Githa SCHEPPERS, eerste auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Jeroen VAN NIEUWENHOVE.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 13 mei 2026.

*

Le 13 avril 2026, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le Ministre de l'Agriculture à communiquer un avis dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal 'relatif à l'agrément des moyens d'identification non-visuels'.

Le projet a été examiné par la troisième chambre le 5 mai 2026. La chambre était composée de Jeroen VAN NIEUWENHOVE, président de chambre, Koen MUYLLE et Elly VAN DE VELDE, conseillers d'État, Jan VELAERS et Steven LIERMAN, assesseurs, et Annemie GOOSSENS, greffier.

Le rapport a été présenté par Githa SCHEPPERS, premier auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Jeroen VAN NIEUWENHOVE.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 13 mai 2026.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2.1. Het voor advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit regelt de erkenningsprocedure en de erkenningsvoorwaarden voor niet-visuele identificatiemiddelen voor verscheidene diersoorten. Daarmee wordt voorzien in de gedeeltelijke uitvoering van gedelegeerde verordening (EU) 2019/2035 van de Commissie van 28 juni 2019 ‘tot aanvulling van Verordening (EU) 2016/429 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft regels voor inrichtingen waar landdieren worden gehouden en broederijen, alsmede voor de traceerbaarheid van bepaalde gehouden landdieren en broedeieren’.

Het ontwerp hangt nauw samen met het ontwerp van koninklijk besluit ‘betreffende de identificatie en de registratie van bepaalde dieren met niet-visuele identificatiemiddelen’, dat regels bevat in verband met het gebruik van niet-visuele identificatiemiddelen voor bepaalde diersoorten, en waarover advies 79.211/3 wordt gegeven op dezelfde dag als dit advies.

2.2. De Raad van State heeft over een eerdere versie van het ontwerp op 3 juni 2025 advies 77.706/3 gegeven. Na dat advies werd het ontwerp aangepast, onder meer ingevolge advies nr. 110/2025 van 21 oktober 2025 van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

De Raad van State verleent, behoudens in geval van wijziging van de juridische context, in de regel geen nieuw advies over bepalingen die reeds eerder zijn onderzocht of die zijn gewijzigd ten gevolge van in eerdere adviezen gemaakte opmerkingen. Met betrekking tot die bepalingen wordt verwezen naar het voormelde advies.

RECHTSGROND

3. Het ontwerp vindt rechtsgrond in de bepalingen die worden vermeld in het vijfde tot achtste lid van de aanhef.

4. De artikelen 9, derde lid, en 12 en bijlage III van het ontwerp regelen de verwerking van persoonsgegevens, namelijk in de vorm van een elektronisch register dat wordt bijgehouden door de fabrikanten en de leveranciers en dat onder meer persoonsgegevens bevat van de bij het identificatiemiddel betrokken fabrikanten, leveranciers en dierenartsen. Die bepalingen regelen ook de toegang die ten behoeve van fabrikanten en leveranciers wordt verleend tot SANITEL, om de erkenning van de betrokken dierenartsen na te gaan.

Die regeling kan worden beschouwd als een intrinsiek gevolg van de in artikel 17, eerste lid, van de Dierengezondheidswet van 24 maart 1987 (hierna: Dierengezondheidswet) vermelde maatregelen, namelijk het registreren, merken en identificeren van dieren en inrichtingen,

zodat geen afzonderlijke wettelijke basis is vereist voor de regeling van de verwerking van de persoonsgegevens die daarmee rechtstreeks verband houden. De omstandigheid dat artikel 17/1 van de Dierengezondheidswet uitdrukkelijk de essentiële elementen regelt van een aantal andere verwerkingen van persoonsgegevens van exploitanten of houders van gezelschapsdieren ter uitvoering van die wet, doet daar geen afbreuk aan.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

5. In het zestiende lid van de aanhef moet niet alleen naar advies 77.706/3, maar ook naar dit advies worden verwezen.

Artikel 12

6. Artikel 12, § 1, eerste en tweede lid, van het ontwerp schrijft voor dat het register van verdeelde en verkochte erkende niet-visuele identificatiemiddelen door de fabrikant en de leverancier *minimaal* tien jaar wordt bewaard. Daarmee wordt beoogd gevolg te geven aan het voormelde advies nr. 110/2025 van de Gegevensbeschermingsautoriteit (opmerkingen 10 en 11), waarin wordt aanbevolen om te voorzien in een *maximale* bewaartermijn voor de persoonsgegevens in het betrokken register, bijvoorbeeld een jaar na het overlijden van het dier in kwestie.

Gevraagd waarom wordt voorzien in een minimale bewaartermijn en niet in een maximale bewaartermijn, zoals de Gegevensbeschermingsautoriteit adviseert, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Wij hebben nood aan een *minimale* bewaartermijn van elk bedoeld gegeven in het register om desgevallend onderzoek te kunnen instellen. Als wij enkel een *maximale* bewaartermijn inschrijven, kan elk bedoeld gegeven in het register ook na dag één verdwijnen, wat niet de bedoeling is. We gaan ervan uit dat, aangezien gegevens niet langer bewaard mogen worden dan noodzakelijk is voor het doel waarvoor ze zijn verzameld, de minimale bewaartermijn die wij aan een sector opleggen voor elk bedoeld gegeven in het register, tegelijkertijd voor de sector ook de maximale bewaartermijn kan zijn. De datum van sterfte van een dier (suggestie GBA) is geen bruikbaar criterium omdat de datum van sterfte van het individueel dier voor vele dieren centraal niet beschikbaar is voor de houders van het betrokken register. Of moeten we expliciet ook een termijn voor verwijderen inschrijven nadat de minimale termijn van bewaring (10 jaar) overgeschreden is? Waardoor dan wel data over nog levende dieren (o.a. schapen, geiten, varkens) ook verloren gaan.”

Het bepalen van een maximale bewaartermijn, zoals de Gegevensbeschermingsautoriteit adviseert, sluit niet uit dat daarnaast ook een minimale bewaartermijn wordt bepaald als dat in de praktijk nodig blijkt te zijn. Overigens hoeft die maximale bewaartermijn enkel te gelden voor de persoonsgegevens en niet als dusdanig voor de gegevens met betrekking tot de dieren, wanneer die laatste gegevens niet onrechtstreeks kunnen leiden tot de identificatie van een natuurlijke persoon. In de veronderstelling dat de fabrikant en de leverancier rechtspersonen zijn, gaat het dus enkel over het ordenummer, de naam en de voornaam van de dierenarts die het identificatiemiddel heeft ontvangen. Voor die persoonsgegevens zou de maximale bewaartermijn

kunnen worden gekoppeld aan het nog actief zijn van de betrokken dierenarts (of een zekere termijn na het niet langer actief zijn van die dierenarts).

Als de maximale bewaartermijn op een dergelijke wijze wordt uitgewerkt kan, zoals is uiteengezet in opmerking 4, de bepaling ervan worden beschouwd als een intrinsiek gevolg van de in artikel 17, eerste lid, van de Dierengezondheidswet vermelde maatregelen, zodat die maximale bewaartermijn, ook al is het een essentieel element van de regeling inzake de verwerking van persoonsgegevens, toch in het ontwerp kan worden opgenomen en niet in de Dierengezondheidswet zelf moet worden geregeld.

*

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTEE DU PROJET

2.1. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis règle la procédure et les conditions d'agrément des moyens d'identification non-visuels pour diverses espèces animales. Il est ainsi pourvu à l'exécution partielle du règlement délégué (UE) 2019/2035 de la Commission du 28 juin 2019 'complétant le règlement (UE) 2016/429 du Parlement européen et du Conseil en ce qui concerne les règles relatives aux établissements détenant des animaux terrestres et aux couvoirs ainsi qu'à la traçabilité de certains animaux terrestres détenus et des œufs à couver'.

Le projet est étroitement lié au projet d'arrêté royal 'relatif à l'identification et l'enregistrement de certains animaux à l'aide de moyens d'identification non-visuels', qui règle l'utilisation de moyens d'identification non visuels pour certaines espèces animales, et sur lequel l'avis 79.211/3 est donné le même jour que le présent avis.

2.2. Le Conseil d'État a rendu l'avis 77.706/3 sur une version antérieure du projet le 3 juin 2025. Après cet avis, le projet a été adapté, notamment à la suite de l'avis n° 110/2025 du 21 octobre 2025 de l'Autorité de protection des données.

Sauf en cas de modification du contexte juridique, le Conseil d'État ne donne en principe pas de nouvel avis sur des dispositions qui ont déjà été examinées précédemment ou qui ont été modifiées à la suite d'observations formulées dans des avis précédents. En ce qui concerne ces dispositions, on se reportera à l'avis précité.

FONDEMENT JURIDIQUE

3. Le projet trouve son fondement juridique dans les dispositions mentionnées aux alinéas cinq à huit du préambule.

4. Les articles 9, alinéa 3, et 12 et l'annexe III du projet règlent le traitement de données à caractère personnel, à savoir sous la forme d'un registre électronique tenu par les fabricants et les fournisseurs et qui contient notamment des données à caractère personnel des fabricants, fournisseurs et vétérinaires concernés par le moyen d'identification. Ces dispositions règlent également l'accès à SANITEL qui est accordé aux fabricants et fournisseurs afin de vérifier l'agrément des vétérinaires concernés.

Cette réglementation peut être considérée comme une conséquence intrinsèque des mesures mentionnées à l'article 17, alinéa 1er, de la loi du 24 mars 1987 'relative à la santé des animaux' (ci-après : la loi relative à la santé des animaux), à savoir l'enregistrement, le marquage

et l'identification des animaux et des établissements, de sorte qu'aucune base légale distincte n'est requise pour régler le traitement des données à caractère personnel qui y sont directement liées. La circonstance que l'article 17/1 de la loi relative à la santé des animaux règle expressément les éléments essentiels d'un certain nombre d'autres traitements de données à caractère personnel d'opérateurs ou de détenteurs d'animaux de compagnie en exécution de cette loi n'y change rien.

EXAMEN DU TEXTE

Préambule

5. Dans le seizième alinéa du préambule, il doit être fait référence non seulement à l'avis 77.706/3, mais également au présent avis.

Article 12

6. L'article 12, § 1er, alinéas 1er et 2, du projet prévoit que le registre de moyens d'identification non-visuels agréés distribués et vendus par le fabricant et le fournisseur est conservé durant *au moins* 10 ans. Il s'agit ainsi de donner suite à l'avis n° 110/2025 précité de l'Autorité de protection des données (observations 10 et 11), qui recommande de prévoir un délai de conservation *maximal* des données à caractère personnel dans le registre concerné, par exemple un délai d'un an après le décès de l'animal en question.

À la question de savoir pourquoi il est prévu un délai de conservation minimal et non un délai de conservation maximal, ainsi que le recommande l'Autorité de protection des données, le délégué a répondu ce qui suit :

« Wij hebben nood aan een *minimale* bewaartermijn van elk bedoeld gegeven in het register om desgevallend onderzoek te kunnen instellen. Als wij enkel een *maximale* bewaartermijn inschrijven, kan elk bedoeld gegeven in het register ook na dag één verdwijnen, wat niet de bedoeling is. We gaan ervan uit dat, aangezien gegevens niet langer bewaard mogen worden dan noodzakelijk is voor het doel waarvoor ze zijn verzameld, de minimale bewaartermijn die wij aan een sector opleggen voor elk bedoeld gegeven in het register, tegelijkertijd voor de sector ook de maximale bewaartermijn kan zijn. De datum van sterfte van een dier (suggestie GBA) is geen bruikbaar criterium omdat de datum van sterfte van het individueel dier voor vele dieren centraal niet beschikbaar is voor de houders van het betrokken register. Of moeten we expliciet ook een termijn voor verwijderen inschrijven nadat de minimale termijn van bewaring (10 jaar) overgeschreden is? Waardoor dan wel data over nog levende dieren (o.a. schapen, geiten, varkens) ook verloren gaan ».

La définition d'un délai de conservation maximal, ainsi que le recommande l'Autorité de protection des données, n'empêche pas de définir également un délai de conservation minimal si cela s'avère nécessaire dans la pratique. Par ailleurs, ce délai de conservation maximal ne doit s'appliquer qu'aux données à caractère personnel et non, en tant que telles, aux données relatives aux animaux, lorsque ces dernières données ne permettent pas, indirectement, l'identification d'une personne physique. À supposer que le fabricant et le fournisseur sont des personnes morales, il s'agit donc uniquement du numéro d'ordre, du nom et du prénom du vétérinaire qui a reçu le moyen d'identification. En ce qui concerne ces données à caractère personnel, le délai de conservation

maximal pourrait être lié au fait que le vétérinaire concerné est encore actif (ou à un certain délai après la fin de son activité).

Si le délai de conservation maximal est conçu de cette manière, ainsi qu'il est exposé dans l'observation 4, sa définition peut être considérée comme une conséquence intrinsèque des mesures mentionnées à l'article 17, alinéa 1er, de la loi relative à la santé animale, de sorte que ce délai de conservation maximal, même s'il s'agit d'un élément essentiel du régime relatif au traitement des données à caractère personnel, peut toutefois être intégré dans le projet et ne doit pas être réglé dans la loi relative à la santé animale elle-même.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Annemie GOOSSENS

Jeroen VAN NIEUWENHOVE